

ønske at se mig henrettet, men for at naa det Maal, maa han virkelig anstaafe sig en skarper Økse end den, han havde i Haanden i Dag. Det ærede Medlem maa bruge saa stærke Ord, han vil, det nytter ham slet ikke i denne Sag; den Affære, han søger at forsvare, er haabløs. Der nytter intet som helst, han kan ikke komme bort derfra. Lad mig bringe i Erindring, hvad det var, her blev paatalt. Der indbringes et Lovforslag, og det indbringes med ikke ringe Applomb; samtlige Repræsentanter for det liberale Kjøbenhavn ere Forslagsstillere, og der meddeles, at Forslaget er Resultatet af de Herrers aarelange Overvejelser, skønt det ganske vist har benyttet en Del af Proceskommissionen af 1875's Arbejde. Og saa viser det sig, naar man ser nøjere efter, at der til Forslaget slet ikke er benyttet den gamle Proceskommission's Arbejde, men at man — naar undtages det sidste og korte Afsnit — har bygget hele sit Forslag paa et foreløbigt Udtast fra den endnu siddende Proceskommission. Man har gjort det uden med et Ord at nævne det og uden at have Spor af Tilladelse dertil. Det er den Situation, jeg har tilladt mig at paatale, og jeg har gjort det ogsaa særlig af den Grund, at jeg som Medlem af Proceskommissionen mener at have Beføjelse dertil. Der ærede Ordfører for Forslagsstillerne kaldte vel mit Angreb ubeføjet, men hvilke Grunde anførte han til Støtte herfor? Ja, sagde han, Forslagsstillerne havde modtaget deres Arbejde — det var Meningen — fra et Medlem af den nu siddende Proceskommission, og det have vi aldrig lagt Skjul paa, søjede han til. Jeg appellerer til det høje Tings ærede Medlemmer, om nogen af dem har hørt, at det tidligere er blevet sagt af den ærede Ordfører, at det var et af et Medlem af Proceskommissionen laant Arbejde, der her blev forelagt som et af de ærede Forslagsstillere selv „udarbejdet“ Forslag. Nej, der er lagt fuldstændigt Skjul paa, at man havde laant Forslaget fra en anden Mand. Og naar den ærede Ordfører dernæst siger, at dette Medlem af Proceskommissionen, som de havde deres Arbejde fra, havde meddelt det til Proceskommissionen, og at der var ingen, som havde fundet Anledning til at sige noget desangaaende, saa tager den ærede Ordfører ogsaa meget fejl i, hvad han saaledes anfører. Strafs efter at Forslaget var indbragt her i Tinget, sagde jeg til den ærede Ordfører, at jeg fandt dog, at dette var for galt, at man saaledes tog en Del af et Arbejde fra en Kommission, som ikke er færdig med det, og indbragte det her i Salen som sit eget Forslag. Efter at det

var slet, fremkom den antydede Lands-tingsmand og Medlem af Proceskommissionen i et Kommissionsmøde med en kort Meddelelse om, hvad han havde gjort. Kommissionsens Formand varede formelt derpaa, at det var vel en Meddelelse blot til Efterretning; der kunde ingen Diskussion finde Sted desangaaende. Jeg tillod mig kun en kort Bemærkning. Den ærede Ordfører maa altsaa ikke paastaa, at Forslagsstillerne have fremsat dette Forslag med Proceskommissionens Billigelse. Paa ingen Maade. Den ærede Ordfører paastaa, at den paagældende Landstingsmand forud havde talt med Proceskommissionens Formand, og at det var mig velbekendt. Jeg ved ikke, hvorledes den ærede Ordfører kan paastaa, at det var mig bekendt. Jeg har ikke før i Dag hørt det ringste om, at der havde fundet nogen Konference Sted mellem bemeldte Lands-tingsmand og Proceskommissionens Formand, og jeg vil sige, at jeg betvivler det i højeste Grad; for havde en saadan Konference fundet Sted, vilde Kommissionens Formand sikkert have lagt det den Dag, den paagældende Landstingsmand bagefter meddelte Kommissionen, hvorledes han havde baaret sig ad, skønt han som Medlem af Kommissionen ikke burde have gjort det. Nej, den Adfærd, som er vist ved dette Forslags Indbringelse her i Salen, tror jeg ikke paa nogen Maade kan forsvares.

Jeg bemærkede, at det ikke forholdt sig saaledes, som den ærede Ordfører havde meddelt os ved Forslagets Indbringelse, at man „i det hele og store havde benyttet Proceskommissionen af 1875's Betænkning, nemlig dens Kapitel 2 og 3“. Bortset fra alle de indre Kriterier, som tale mod denne Meddelesles Rigtighed, vil jeg særlig anholde Udtalelsen om, at det er Kommissionsbetænkningens Kapitel 2 og 3, der ere benyttede. Thi disse „Kapitel 2 og 3“ findes ikke i Kommissionsbetænkningen; det er rene Fantasi-kapitler, som de ærede Forslagsstillere have „udarbejdet“ deres Forslag efter. Den af Proceskommissionen af 1875 afgivne Betænkning har ikke foreløbende Kapitel, dens Udtast er delt i Afsnit, af hvilke der er i alt 10. Hvert Afsnit har flere eller færre Kapitel. Første Afsnits Kapitel 2 handler om Retternes Virkefreds, Kapitel 3 om Dommernes Subabilitet; det kan da ikke være disse to Kapitel, som ere brugte af de ærede Forslagsstillere. Andet Afsnits Kapitel 2 handler om Vidner, Kapitel 3 om Bessigtigeller, Syn og Støn. Og saaledes har jeg gennemgaaet alle 10 Afsnits forskellige Kapitel; men der er ikke et eneste af disse nævnte Kapitel, som kan passe til at være